

enelig med de nordiske landes forpligtelser over for de øvrige EFTA-lande.

Bertil Ohlin, der som ved så mange foregående sessioner var udvalgets talsmand vedrørende den økonomiske rekommandation, forklarede, at udvalgsindstillingen kunne anses for at udtrykke følgende tanker:

Bestemtere end tidligere går man ind for, at det nordiske økonomiske samarbejde udvides til at omfatte en større del af landenes problemer end hidtil. Derunder bør der tages hensyn til hvert lands interesser. Hvert land gør visse ofre, men opnår større fordele end de ofre, det gør.

Ved udformningen af dette samarbejde bør man stræbe efter at lette Nordens deltagelse i en omfattende europæisk markedsordning. Dette indebærer, at man allerede nu gennem lovgivningen og den økonomiske og sociale politik skal søge at opnå en vis harmonisering med forholdene i EEC. Der ved understreges tillige, at man fastholder medlemskab af EEC som mål.

Det markeres bestemt, at den nordiske politik på ingen måde tager afstand fra EFTA. Tværtimod skal denne politik være forenelig med forpligtelserne mod de andre EFTA-stater. Man skal tillige overveje et nordisk initiativ for at styrke EFTA. Der skal bevares en nær kontakt med Storbritannien og de øvrige EFTA-stater under drøftelsen af det store europæiske markedsproblem.

De nordiske regeringer må imidlertid sammen prøve alle muligheder for selv at gøre indsatser, som kan bidrage til en bred løsning af det europæiske markedsproblem. I overensstemmelse med sine under generaldebatten udtrykte synspunkter pegede Ohlin på dette afsnit som et af rekommandationsforslagets vigtigste. Det betyder nemlig, sagde han, at de nordiske regeringer ikke bør sidde med armene over kors og vente på, at andre regeringer skal arbejde på en konstruktiv løsning. De skal selv være parat til at gøre egne indsatser, ikke forholde sig passive, til andre har skabt forudsætningerne for den økonomiske integration i Europa. Men et eventuelt nordisk initiativ bør først tages efter nær kontakt med de øvrige EFTA-lande.

Talsmanden understregede tillige, at samarbejdsministrene vil holde Økonomisk udvalg underrettet om deres forberedelser til

det nordiske ministermøde i april. Ministerenes forberedelser til mødet skal ske i belysning bl. a. af drøftelserne på rådssessionen. For at give rådet yderligere muligheder for at gøre en indsats i dette arbejde havde udvalget besluttet at holde møde i tilslutning til det planlagte ministermøde.

Efter på denne måde at have fortolket forslaget til rekommandation resumerede Ohlin dets indhold som „et klart uttryck för en allmän och uppriktig stråvan efter nordisk kraftkoncentration till gagn för Norden och Europa.“

Bent Røiseland, som i det norske storting er regeringspartiernes fælles parlamentariske ordfører, konstaterede, at der herskede større overensstemmelse om hele denne sag i rådet, end man kunne have ventet, før sessionen begyndte. Ganske vist findes der på enkelte punkter et noget forskelligt syn på samarbejdet, specielt hvad angår forholdet til EEC, men han mente, at en del af det, der er delte meninger om, „vil ordne seg under marsjen“. Han fastslog, at der rådede fuld enighed om, at man ikke vil genrejse toldgrænserne i Norden, at der må søges tilslutning til Fællesmarkedet, og at eventuelle initiativer må ske i nært samråd med de andre EFTA-lande. Den opfattelse, at nordisk samarbejde er et alternativ til Fællesmarkedet, har ikke tilslutning i rådet, erklærede han. Det må tillige være et mål for de nordiske lande at hjælpe hverandre med at opnå tilslutning til Fællesmarkedet i de former, som hvert enkelt land finder bedst for sig.

Røiseland fremhævede videre, at britisk deltagelse i Fællesmarkedet var en forudsætning for norsk medvirkning. Selv om Norge var skuffet over Storbritannien som EFTA-partner, kunne han næppe tænke sig anden politik end fuldt medlemskab i Fællesmarkedet sammen med Storbritannien.

Hvad angår effektiviseringen af EFTA-samarbejdet, anså Røiseland det for vigtigst at få alle medlemmer til at respektere deres forpligtelser. Men der kunne måske også blive tale om en vis toldharmonisering og en liberalisering, bl. a. af etableringsretten.

Med hensyn til udbygning af det nordiske økonomiske samarbejde mente Røiseland, at det navnlig var i den private sektor, at der var mulighed for at nå væsentlig videre.